

Taal zonder uitzonderingen

Bestolen op weg naar de huldiging

René Daems is er het hart van in. Op weg naar het lokaal waar hij zou gevierd worden als veteraan van de internationale taal werd hij van zowat al zijn Esperanto-boeken beroofd.

«Ik stapte van de Prinsenlaan, waar mijn zoon woont, naar ons lokaal, met mijn boekentas onder de arm. Op het Conscienceplein werd die me brutaal uit de handen gerukt door een jonge snaak, die vliegenvlug het hazepad koos. Er staken alleen schriften en boeken in die tas, onder meer mijn twee bijna versleten woordenboeken. Voor de dief totaal waardeloos.» De 87-jarige René blijkt niet alleen een fervent Esperantist, maar ook een humorist te zijn: «Och, misschien begint die jongen nu wel Esperanto te leren.» — MHO

De veteranen van La Konko, omringd door leden van de club / Foto Maenhoudt

Esperanto-veteranen zijn nog even enthousiast

OOSTENDE/GISTEL/WOUMEN —

Bij Esperantogroep La Konko werd niet zonder reden het glas geheven. Twee van de leden spreken nu immers al zestig jaar de internationale taal. Zowel René Daems als Homère Verfaillie maakten eerder toevallig kennis met Esperanto. Vandaag zijn ze de meest fervente propagandisten.

Omdat zijn vader «vliegpleinoverste» werd op het vliegveld van Stene, kwam de in Luik geboren René Daems (87) in Oostende wonen. Hij

werkte bij diverse firma's en kwam in 1949 in dienst van het stedelijk Gas- en Electriciteitsbedrijf. Omdat het heen en weer reizen naar Gistel, waar

hij een tuintje onderhoudt, te veel werd is hij in de Godelievestede gaan wonen. Maar hij blijft een der trouwste leden van Esperantogroep La Konko.

«Een oude schoolmakker stelde me voor Esperanto te leren. Louter uit nieuwsgierigheid begon ik lessen te volgen. Ik vond het zo gemakkelijk dat ik meteen wild enthousiast was. Esperanto is een taal zonder uitzonderingen, en dat is wel een grote uitzondering», lacht René Daems. Sinds hij in 1936 in een school in de Ieperstraat zijn eerste lessen volgde, houdt hij een notaboekje bij.

Homère Verfaillie (83) woont nog steeds in zijn ge-

boortedorp Woumen. Hij was klerk bij het Diksmuidse stadsbestuur, later zelfstandig accountant. «Een boerejongen als ik had geen centen om Gentse soldatencafés aan te doen. Ik wilde talen leren en kwam zo bij Esperanto terecht. Enkele jaren later begon ik in Woumen zelf cursussen te organiseren», vertelt Homère.

Records

«Ik zei tegen onze mensen, je moet je niet laten doen door die types met col en plastron, je kan ook een wereldtaal leren.» En hij sloeg records, getuige daarvan een statistiek in het tijdschrift «Flandra Esperan-

tista» uit 1937. Aan de kop prijkt Woumen met 51 aangeslotenen, Oostende had er 32, Antwerpen slechts 28.

Beide veteranen zijn het erover eens: Esperanto is meer dan een taal. Over alle grenzen heen maak je vrienden. De «boerejongen uit Woumen» nam deel aan een Chinareis en maakte er kennis met een gezin. «Ik bleef vier dagen langer dan de rest van de groep, ik ontdekte een stukje van het échte China. Alleen maar omdat we met elkaar konden praten. Esperanto, wat dacht je anders?»

Herman MOERMAN